CONCEPT (4 juni) ~~HN/AV No.148/55~~

Betreft: Opheffing van de kwantitatieve beperkingen gedurende de vorming van een Douane Unie.

In de Nederlandse Memoranda is steeds gesteld, dat de geleidelijke afschaffing van invoerrechten binnen de Europese Gemeenschap gepaard moest gaan met een afschaffing van de kwantitatieve restricties binnen de Gemeenschap. Hoewel niet met zoveel woorden gesteld, is daarbij niet alleen gedacht aan invoer- maar ook uitvoerliberalisatie. In punt 8 tweede alinea van Memorandum III komt dit voor wat de grondstoffen betreft ook tot uiting. De vraag is, welke regels ten aanzien van deze goederenliberalisatie in het Statuut van de E.G. zouden moeten worden opgenomen. Naar ons aanvankelijk oordeel kan men zich daarbij niet losmaken van de feitelijke situatie, zoals die ten gevolge van de OEEC-afspraken is ontstaan, ~~maar~~ Men zal ~~men~~ echter wel nieuwe regelen moeten stellen naast de Code ~~liberasi~~ van de OEEC. Bij het tot standkomen van de E.G., waarin de zes landen zich verplichten tot de vorming van de Douane Unie over te gaan, zal immers toch de OEEC-code geheel opnieuw moeten worden bezien.

Welke regels zullen nu in het Statuut worden vastgelegd? Het is daarbij niet onverschillig welke methode wordt gekozen om tot de vorming van een tariefgemeenschap over te gaan.

le Methode.

Op grondslag van de Brusselse Nomenclatuur wordt een gemeenschappelijk tarief van invoerrechten voor de E.G. t.o.v. derde landen ontworpen. Binnen een termijn van ten hoogste 5 jaar moet hiervan 60% gereed zijn, d.w.z. dat voor 60 nader te bepalen hoofdstukken van de Brusselse Nomenclatuur, gelijkmatig verspreid over landbouw en industrie, aan het eind van die 5 jaren het gemeenschappelijk tarief in werking ~~kan~~ zal treden en de onderlinge tarieven ~~kunnen~~ zullen wegvallen. Tegelijk daarmee zullen ook de kwantitatieve restricties van het goederenverkeer voor de artikelen, die in het gemeenschappelijk tarief zijn begrepen, moeten worden afgeschaft. Na 3 jaren volgen nog eens 30 hoofdstukken en in verloop van 2 jaar dan de rest.

Wat de kwantitatieve restricties betreft, betekent dit dat na 5 jaren voor de zes landen een gemeenschappelijk geconsolideerde liberalisatielijst ontstaat. Gezien de thans bestaande ~~OEEC~~-situatie in de OEEC. kan met ~~het~~ resultaat

© Collectie Griffiths (Universiteit Leiden) inv.nr. None
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/G01270

verre van revolutionnair noemen. Vanzelf dringt zich de gedachte op, dat men eigenlijk zou moeten voorkomen, dat gedurende de 5 jaren van voorbereiding de kwantitatieve beperkingen, die op de huidige dag volgens de OEEC-regels nog bestaan, zouden worden versterkt ~~zodat~~ en daarom de overgang naar de vrijmaking bemoeilijkt ~~zou kunnen worden~~. Dit probleem speelt nog veel sterker bij de ~~dan aan de~~ 2e Methode.

Deze bestaat kort samengevat hieruit, dat gedurende een termijn van bijv. 8 jaren alle tariefposten van de deelnemende landen successievelijk worden teruggebracht tot een basistarief, dat voor grondstoffen, halffabrikaten, eindproducten en landbouwproducten verschillend kan ~~kunnen~~ zijn. De nationale tarieven blijven intussen tegenover derde landen nog gehandhaafd, tenzij door de partiele verlagingen reeds verkeersverschuivingen te duchten zouden zijn. Het onderling gehandhaafde basistarief zou in bv. 2 jaren kunnen worden afgeschaft.

In het algemeen gezegd zouden de kwantitatieve restricties volledig verdwenen moeten zijn aan het eind van deze gehele operatie. De ratio van de handhaving van de kwantitatieve beperkingen vervalt ~~daardoor~~ evenwel als het basistarief bereikt is. Kan men echter wel accepteren dat, tot het zover is, de landen willekeurig kwantitatieve beperkingen kunnen instellen, om daardoor als het ware de gevolgen van graduele tariefsverlagingen te ontgaan? Dat lijkt niet erg acceptabel; het aanpassingsproces zou daardoor bemoeilijkt in plaats van bevorderd worden. Wij vragen ons daarom af of het niet het beste zou zijn ervan uit te gaan, dat alle kwantitatieve beperkingen binnen de Gemeenschap rechtvaardiging behoeven bv. vanaf het einde van het eerste jaar ~~gedurende welke~~ dat de Gemeenschap bestaat. Dit betekent dat men in beginsel 100% liberalisatie na 1 jaar stelt. In dat eerste jaar zal de Uitvoerende Raad zich er dan over moeten uitspreken welke uitzonderingen , voor welke termijn en onder welke voorwaarden na dat jaar gerechtvaardigd zijn. In beginsel komen vier rechtvaardigheidsgronden in aanmerking (vgl. ook sub II van de Nota dd.8 Mei 1953 aan de Voorzitter van de Adviescommissie voor integratie):

1. Het bestaan van excessieve rechten, die een meerzijdig handelsverkeer belemmeren, die daarop gebaseerde uitzonderingen zullen slechts kunnen blijven bestaan, zolang de verlaging nog niet voldoende is voortgeschreden.
2. De behoefte aan opvoedende bescherming. In deze gevallen zal de handhaving van kwantitatieve restricties slechts voor een betrekkelijk korte termijn (bv. 3 jaren) kunnen worden voortgezet. Nieuwe gevallen van dien aard, die zich zouden kunnen voordoen tijdens het bestaan van de Gemeenschap, dienen geen rechtvaardigheidsgrond meer op te leveren.
3. Het bestaan van zeer ongelijke concurrentievoorwaarden (bijzondere grondstoffenpositie, dual-pricing, dumping, subsidiëring, exportheffing, etc.). Al deze gevallen leveren even zovele problemen op van coördinatie der economische politiek en van regeling van de concurrentie in het onderlinge verkeer. Bij de serieuze behandeling hiervan verzeilt men rechtstreeks in het coördinatieprobleem. Wil men dit vermijden zolang de tariefgemeenschap niet volledig verwerkelijkt is, dan moet men zich met de toepassing der kwantitatieve restricties in de tariefafbraakperiode niet bemoeien.
4. Het bestaan van betalingsbalansmoeilijkheden.
Het is niet goed denkbaar dat betalingsbalansmoeilijkheden de handhaving of wederinstelling van kwantitatieve restricties t.o.v. de Zes zouden rechtvaardigen zonder kwantitatieve restricties tegenover derde landen te kunnen motiveren. Ook het omgekeerde kan niet het geval zijn. Indien men dus de beoordeling van de betalingsbalanssituatie zou willen overlaten aan het I.M.F., de Managing Board van de E.P.U. of dergelijke, dan kan men zich afvragen welke taak hier nog voor de Executieve Raad zou zijn weggelegd. Men zou zich echter kunnen voorstellen, dat de deelnemende Staten zich in ieder geval tot die Raad moeten wenden teneinde vooroverleg te plegen over de noodzakelijkheid een beroep op de betalingsbalans[clausule] te doen, terwijl men het aan de Raad zou moeten toestaan zich te bemoeien met de wijze van uitvoering der liberalisatie, met name teneinde bv. te voorkomen, dat een systeem

van globale quotering zou worden ingevoerd ten detrimente van de Gemeenschapsleden. Dit gaat intussen verder dan in ~~Hier~~ punt 9 van Memorandum III is gesteld.

Daarnaast staat het vraagstuk van de uitzondering op grond van dreigende "troubles fondamentaux" Juist de geleidelijke verlaging van de tarieven maakt het mogelijk deze eerder te zien aankomen en dus tijdig maatregelen te treffen. Wij zouden hierbij voorop ~~uitdrukkelijk~~ willen stellen, dat een beroep op troubles fondamentaux nimmer kan rechtvaardigen, dat de automatische verlaging van de tarieven wordt onderbroken; de opschorting der "mesures ~~de~~ délibératrices" moet dus steeds in de kwantitatieve sfeer liggen.

In het bovenstaandse is uitsluitend gesproken van de invoerliberalisatie. Zodra men de uitvoerliberalisatie mede in beschouwing betrekt, wordt het bij het volgen van Methode 2 nog moeilijker het vraagstuk van de regels voor het verkeer op de gemeenschappelijke markt en het vraagstuk van de coördinatie buiten beschouwing te laten. Bij de keuze ~~van~~ tussen Methode 1 en 2 dient dit wel in aanmerking te worden genomen.

4 Juni 1953

H.H.M.